

нѣщо като скрѣжъ и му рѣжеше очитѣ. Бѣше студено, плѣзгаво, тъмно, газовитѣ фенери едва блѣсчукаха и кой знае защо, миришеше на газъ, тъй че Тодоръ почна да киха и да кашли.

По улицата, назадъ и напредъ, яздѣха богаташи, кои на собственъ, кои на чуждъ файтонъ; всѣки държеше въ ржце или цѣло прасенце, или нѣкоя плешка и шише вино. Господитѣ отъ файтонитѣ гледаха съ присмѣхъ на Тодора, дори му се плезѣха и викаха:

— Голтакъ! Голтакъ!

Подиръ Тодора вървѣха студенти, офицери, търговци, генерали. И тѣ го дразнѣха:

— Ей, пияница, пияница, обущарь, безбожникъ! Мързелко! Просекъ!

Всичко това бѣше обидно, но Тодоръ мълчеше и само плюеше. А когато срещна Кузма Лебедкинъ, майсторъ обущарь отъ Варшава и чу отъ него:

— Азъ се оженихъ за богата; азъ имамъ сега калфи — работници, а ти си сиромасъ, нѣмашъ хлѣбъ да ядешъ, — Тодоръ не можа да се стърпи и се затече следъ него. Гони го до тогава, докато забеляза, че е стигналъ до Камбанарна улица. Неговиятъ клиентъ живѣеше въ четвъртата кжца отъ жгѣла, заемаше квартира на най-горния етажъ. При него можеше да се отиде презъ дългия тъменъ коридоръ, сетне по стрѣмната и висока стълба, която се люлѣеше подъ краката. Когато Тодоръ влѣзе при него, той пакъ, както преди две недѣли, седѣше на пода и чукаше нѣщо въ хаванчето.

— Господине, обущата ви сж готови, — каза Тодоръ.

Клиента се изправи и почна да разглежда и обува обущата си. Като желаше да му помогне, Тодоръ приклекна на едно колѣно, изу старата му